

lige interesser forbundet med afviklingen af en insolvent bank eller sparekasse, har man anset det for nødvendigt at sikre tilsynet indflydelse på valget af kurator.

Af samme grund foreslås i *stk. 3*, at tilsynet har ret til at deltage i møder i kreditorudvalg og i skiftesamlinger. Herved sikres tillige, at tilsynet kan stille sin ekspertise til rådighed under bobehandlingen.

Stk. 4 svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 46, stk. 2, 2. pkt.

Til § 47e.

Ministeren kan fastsætte nærmere regler om opløsningers gennemførelse. Der kan blive tale om bestemmelser for det enkelte tilfælde eller for opløsninger i almindelighed.

Stk. 2 præciserer, at reglerne om tilsynets beføjelser og pengeinstitutternes pligter anvendes, selv om et institut er under opløsning efter aktieselskabslovens regler om likvidation eller efter konkursloven.

Til nr. 5.

Straffebestemmelserne i § 54 foreslås udvidet til også at omfatte det nye § 6, stk. 1, hvorefter en bank eller sparekasse skal have tilladelse til at drive bank- og sparekassevirksomhed, samt forslagens § 47 om afvikling af virksomheden, såfremt tilladelsen inddrages. De øvrige ændringer er af redaktionel karakter.

Til nr. 6.

Strafansvaret ifølge lovens § 54, stk. 1, forældes efter 2 år, regnet fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt, jfr. borgerlig straffelovs § 93, stk. 1, nr. 1, og § 94, stk. 1.

En række overtrædelser af bank- og sparekasseloven kan først opdages ved den undersøgelse i de enkelte pengeinstitutter, som tilsynet med banker og sparekasser foretager med visse mellemrum, der kan vare op til ca. 3 år. Som eksempel kan nævnes lovens § 23 om størrelsen af engagementer med en enkelt kunde. Manglende indberetning herom til tilsynet kan kun opdages ved revisionen i banken eller sparekassen, hvorved der ofte vil være indtrådt en forældelse af strafansvaret. Det foreslås derfor at forlænge forældelsesfristen til 5 år, ligesom det nu er tilfældet efter monopollovens § 22, stk. 3, således som denne er ændret ved lov nr. 88 af 14. marts 1979.

Til § 2.

Bestemmelsen i § 2 har sin begrundelse i direktivets overgangsbestemmelser, der i art. 10 fastsætter, at de kreditinstitutter, som omfattes af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, har påbegyndt deres virksomhed før ikrafttrædelsen af direktivet, anses som tilladte, jfr. stk. 1. Dette indebærer, at institutter, der eksisterer ved dette lovforslags vedtagelse, ikke skal søge om tilladelse. Art. 10, stk. 3, bestemmer videre, at hvis et kreditinstitut anses som tilladt i henhold til stk. 1, uden at der har fundet en tilladelsesprocedure sted, sidestilles forbud mod dets fortsatte virksomhed med inddragelse af tilladelsen.

Til § 3.

Efter direktivets art. 14 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet inden 24 måneder fra dets meddelelse den 15. december 1977.